

Казвам се Даниела Иванова Бойчинова-Скаф.

Родена съм на 17 ноември 1963 г. в гр. София. Майка ми е от Пазарджик, а баща ми е от габровски род, но е роден в Стара Загора. Моят втори град е Пазарджик, където почти живеехме заедно с баба ми и цялото ѝ огромно семейство. Прабаба ми Елена е била жена-героиня, чийто първи мъж е убит в Балканската война и тя е останала вдовица с моята баба – Ангелина – тогава още бебе. Когато баба ми е станала на 13 години, прабаба ми се е омъжила за втори път за много добър и трудолюбив човек – вдовец, с 5 деца – четирима сина и една дъщеря. Така моята баба изведнъж се е сдобила с една сестра и четирима братя и семейството става голямо, но много задружно, от което и досега имам много хубави детски спомени. Така прабаба ми е отгледала шест деца, пет от които са доведени, но тя им става истинска майка.

Тя е имала брат – Асен Митев, известен музикант и диригент на духовия оркестър в Пазарджик, учил в Одеса. Може би от там е моят музикален талант и обич към музиката. Още от дете имах вътрешното знание и увереност, че аз ще бъда музикант.

На 9 години започнах да свиря на пиано, а на 13 започнах да уча арфа при Констанс Арнаудова, на която много се възхищавах. Нейният баща е Асен Арнаудов – първият арфист в България, учил арфа в Германия – имах щастието лично да го познавам. От него лъхаше огромно благородство, интелигентност и благост. Завърших Музикалното училище „Любомир Пипков“ в София през 1982 г., след което кандидатствах в Консерваторията. Но не ме приеха първата година, в която опитах. Спомням си каква конкуренция имаше, а и местата бяха много ограничени и беше доста трудно. Майка ми много тежко изживя това, много плака, а после се амбицира. Изпрати ме в музикалното училище в Москва за една учебна година, където се подготвих и кандидатствах за втори път в Консерваторията в София. Уви, и втората година не ме приеха – приемаха само една арфистка на година. Наложих се 9 месеца да работя и на следващата година кандидатствах за трети път, и най-накрая постъпих успешно, след което се преместих в Консерваторията в Москва и учих до 1990 г. там. Това беше като че ли най-трудното време за мен, но затова пък научих много.

През 1990 г. се върнах в България. Започнах да пътувам в различни градове из страната, където ме викаха за концерти. През 1992 г. работих (една година) в симфоничния оркестър в Пазарджик и се чувствах много добре в колектива там. Но от 1993 г. започнах да пътувам и работя и в чужбина, и така е и досега. Затова пък имам много богат професионален опит и поглед върху света. Работила съм и в Софийския музикален театър, и в Операта в Кайро, Египет. Както се казва – по света и у нас.

Най-хубавите моменти в живота вървят ръка за ръка и с трудни ситуации, но все пак смятам, че по-хубавият период от живота ми започна след като се омъжих. Защото се омъжих за най-добрия си приятел. Има една китайска поговорка: „Ожени се за най-добрия си приятел.“ Аз постъпих така и разбрах, че не съм сгрешила. Семейството е много важно за една жена и всичко останало придобива второстепенно значение.

Може би най-трудното нещо, което преживях, бе моето студентство в Москва, но затова пък след това вече всичко беше по-лесно за мен. Тъй като преминах през големи изпитания и трудности, с които трябваше да се справя сама, после преодолявах по-лесно трудностите в живота, поради школата, през която преминах.

Казват, че вярата в хората и в себе си трябва да стои след вярата в Бога. Тоест, не трябва да се привързваме към хората и към материалното, а да вярваме в духовността на първо място. А вярата в себе си означава да работим върху себе си.

С миналото съм приключила окончателно. Би трябвало да живеем именно сега и да ценим всеки божи ден. Тогава нашето време се удължава и съумяваме да живеем по-смислено и разумно. В бъдещето не трябва да живеем, убедила съм се – то не се получава точно така, както сме си го представяли, затова не трябва и да се планува в детайли. Най-важен е днешният ден.

Обичам живота. Животът е познание. Аз със сигурност съм намерила своето призвание - да бъда музикант, съпруга, преподавател.

Най-красивите гледки за мен са планинските, а най-добре, като „у дома“ се чувствам в планината.

Тъй като съм вечно заета с хората, самотата е желана и полезна за мен.

Човек не трябва да се стреми към щастие, убедих се, то не може да бъде цел в живота. Целта е развитието – физическо и духовно.

Онова, което може да ме накара да се разплача е българската народна музика. А да се усмихна - децата.

Онова, за което чувствам най-голяма благодарност и ценя е, че срещнах в живота си моя съпруг.

Интервюто е публикувано за първи път на 21.05.2019 – в блога „Един от нас споделя“:

www.oneofusshares.com/2019/05/blog-post_21.html